

KUNT U MIJ DE WEG NAAR HAMELEN VERTELLEN MIJNHEER?

Aflevering 33: Jut en Jul.

Door de krimpspreuk van Lorre Lei is het paleis gekrompen tot het formaat van een poppenhuis, samen met allen die zich erin bevonden. Bertram en Hildebrandt bevonden zich buiten het paleis toen het gebeurde, dus die zijn groot gebleven.

Scène 1: In het troonzaal van het paleis, dat heen en weer schudt. Gegil en paniek.

LIDWIEN: Hou je goed vast allemaal jongens, er is niks aan de hand. Bertram en Hildebrandt tillen ons alleen maar op.

KONINGIN: Als het kasteel het maar houdt!

OGTEROP: Geen paniek! Het steunt op mij!

KONINGIN: Bij Bam! De troon valt kapot!

OGTEROP: Maakt u zich niet ongerust majesteit. Alleen maar... In werkelijkheid... Ik sta achter u, hier komt uw steun en toeverlaat!

LIDWIEN: Bertram en Hildebrandt doen best hun best, majesteit, maar het kasteel moet nu eenmaal verplaatst...

Gegil. Hierna houdt het schudden en het gegil op.

OGTEROP: Hè.. ho, hè, men heeft ons... in de hand.

KONINGIN: Ogterop... Ogterop... Wij voelen een groot onbehagen, werkelijk een groot onbehagen! Is het wel verstandig dat wij reizen met ons paleis? Het paleis reist niet, het staat altijd op een vaste plek die het volk kent. Dat geeft het volk vastigheid. Daar houdt het volk van, van vastigheid. Het paleis paleis dan nu eens hier staat en dan weer daar, wat vindt het vólk daarvan?

Weer gegil.

Scène 2: Buiten het paleis, dat wordt getild door Bertram en Hildebrandt.

BERTRAM: Ja, nu.

Het paleis wordt neergezet.

BERTRAM: Zachtjes neerzetten, zeg ik toch, dikke bal gehakt! Het is geen vat met bier, het is een paleis vol met mensen.

HILDEBRANDT: Ja, maar ik moet wel even mijn vingers er onderuit halen hoor. Pffff. Ja, dat ding is knap zwaar hoor, al zit de krimp erin. Het is geen meenemertje. Het is geen dingetje dat je een-twee-drie in je zak steekt, al ben je daar bang voor.

BERTRAM: Als iemand dit kasteel klein gemaakt heeft, hè, dan heb ik sterk het vermoeden dat die

iemand daar een bedoeling mee heeft.

HILDEBRANDT: Tja, wat ..Tja, Bertram, wat ga je nu doen?

BERTRAM: Nou, vragen of alles heel is gebleven natuurlijk.

BERTRAM (spreekt door raam naar binnen): Majesteit... Ambtenaar Ogterop.... Is alles wel?

Scène 3: In de troonzaal.

LIDWIEN: Hadden we nu niet beter buiten kunnen wachten, tot het kasteel verplaatst was naar Kamerbreed? Wat een geluk trouwens dat we de kaarsen hadden uitgedaan, jongens! Foei, wat een stof kwam er vanaf het plafond!

KIND: Het had wel kunnen instorten!

OGTEROP: Nee, nee, nee, nee, dat is onmogelijk, hoor, want het is een uitstekend bouwjaar voor Bambergen. En u onbeheerd achterlaten buiten, dat ware nog veel gevaarlijker geweest. Nee, Mens Bertram heeft gelijk hè, het wemelt daar van het nachtgedierte: de roze woelrat, de paddenslang, het disteldier met zijn lange tong...

BERTRAM (door raam): Hallo!

LIDWIEN: Bertram!

OGTEROP: Korrekt ja. Goed zo, dat is uitstekend werk. Majesteit, ik begeef me nu op het ogenblik naar dat grote venster en ik beraadslaag met mijn Bertram op hoog niveau. O, maar is dat nu ál het licht? Mens Bertram heeft toch als we met elkaar praten een weinig schijnsel verdiend, hè? En houdt u alstublieft die vlammen een klein beetje van het venster, want zijn ademtocht is nu toch een weinig straf!

AERNOUT: Hè, ik kan juffrouw Jul echt niet opsluiten hoor, in de kelder.

KONINGIN: Aernout, dit is een opdracht! Sluit haar in de kelder!

AERNOUT: Maar de kelder is weg

OGTEROP: ja, korrekt ja.. dat zij waar, maar neemt u dan een torenkamer... Nee, nee, nee, laat haar hier, dan kunnen wij haar uithoren hè, aanstonds, want het paleis is namelijk gekrompen vlak boven de grond. Majesteit, ik vraag verlof. Kom!

AERNOUT: Zeg, zijn wij nou niet een beetje hard?

LIDWIEN: Hard? Nou die is goed zeg! Door haar schuld zijn wij kleiner dan....

LIDWIEN (richt zich tot kinderen, geroezemoes van kinderen op de achtergrond): Ach, o jongens, luister eens. Morgen vroeg vertrekken wij heel vroeg naar ik weet waarheen? Ik weet dat het heel gek klinkt, maar jullie kunnen echt beter nu...

AERNOUT: Nou, misschien was het allemaal mijn schuld. Ik heb die doek over die kooi gedaan.

LIDWIEN (tot kinderen): Naar bed!

AERNOUT: Zeg.

LIDWIEN: Ja, straks Aernout!

LIDWIEN (tot kinderen): Kom!

KIND: Nou, wij kunnen misschien ook dingen bedenken. Slimme dingen.

LIDWIEN Luister nou! Dit is een bevel! Majesteit!

KONINGIN: Hè, wat? Ooooh! Wij bevelen u te gaan slapen, bij koninklijk besluit!

Korte stilte.

Scène 4: in de gang van het paleis.

KIND: Altijd hetzelfde! Al vergaat de wereld. Naar bed!!! Slapen is goed voor je, daar word je groot van.

KIND 2: Nou, dat moeten ze vannacht nodig zeggen, groot.

KIND 3: Nou, voor Lidwientje vind ik het zielig. Het zieligst eigenlijk omdat Bertram nu zo groot is en zij niet.

KIND 4: Ja, erg hoor, als je als meisje klein bent.

KIND 3: Nou, niet zo erg als een hoofd groter dan een jongen. Dat schijnt helemaal rot te zijn.

KIND 5 (vindt medaillon): Hee!

KIND 6: Wat???

Muziek (suspense)

Scène 5: Buiten het paleis.

OGTEROP (vanuit raam): Wat zijn uw plannen?

BERTRAM: Nou, zodra het daglicht is, gaan Hildebrandt en ik met u, ambtenaar Ogterop, op reis. Waarheen, dat zien we nog wel, maar hier is het in ieder geval niet veilig meer voor u. Nou ja, Guurt van Grasp is helaas ontsnapt. Omdat het kasteel boven de grond is afgeknapt, had zijn gevangenis plotseling geen dak meer. Hij kon er zo uit kruipen en dat heeft hij natuurlijk onmiddellijk gedaan.

HILDEBRANDT: Ja, volgens mij zit Guurt hier achter, ambtenaar Ogterop, Guurt zit hier achter.

OGTEROP: Ja, korrekt, bij Bam! We zullen vrouw Jul terdege aan de tand voelen hoor, dat belooft

ik u!

BERTRAM: Zeg vreemd meisje eigenlijk, die Jul hè? Ik ben benieuwd wat haar rol in het geheel is.

OGTEROP: Ja, zij heeft die vogel mee naar binnen genomen en om die vogel schijnt het te draaien, want die vogel die wist de spreuk en daarvan is het paleis gekrompen.

BEERTRAM: Ja, ja, ja, maar hoe komt ze dan aan die vogel? Het lijkt me toch dat ze de waarheid spreekt als ze zegt dat ze een molenaarsdochter is.

OGETEROP: Ja, ja, zonder twijfel, zonder twijfel, haar tong was niet zwart!

BERTRAM: Hm.

Scène 6: in de troonzaal

KONINGIN: De volle waarheid vragen wij jonge vrouw Jul. Wij hebben alleen belang bij de volle waarheid. Wanneer zij halfvol is, willen we haar niet horen!

JUL (schreeuwend): Jul praat niet!

KONINGIN: Wie is uw zender? Waartoe kont ge hier met uw dier?

AERNOUT: Zal ik het zeggen? Ik zal het wel even zeggen. Kijk, die vogel....

LIDWIEN: Stil! Stil, Aernout!

KONINGIN: Wij vragen u dat toch immers en dat het het leed is geschied. Wat voor nut heeft het voor u om nog langer te zwijgen? Of is het leed nog niet geschied? Komt er nog meer leed?

AERNOUT: Het is niet zo dat zij heeft gezegd dat ik die doek van die kooi moest halen hoor. Dat deed ik zelf. Uil, uil die in ben!

LIDWIEN: Ja!

AERNOUT: Ja, dat moet je ook weer niet zeggen. Ik wist niet dat die vogel kwaaielijke spreuken kende.

LIDWIEN: Maar zij wel!

AERNOUT: Ja, maar misschien was het helemaal niet eens een vogel voor hier. Nee! Misschien was het wel een vogel bestemd... voor ergens anders...

KONINGIN: Jonge vrouw Jul, waartoe bracht ge die vogel hier? Hier in Bambergen aan de Sneeuwvijver? Is er een zeer dat u dreef? Een kwaad gevoelen? Een gele nijd?

LIDWIEN: Hebt u een wrok tegen ons?

AERNOUT: Jut.

JUL (schreeuwend): Ja, Jut, Jut, Jut, Jut!!!

Scène 7: in de gang van het paleis (voortzetting van scène 4).

KIND: Nou, een gewone blauwe steen lijkt het. Het glanst ook niet erg.

Een van de kinderen wrijft over het medaillon.

KIND 2: Halfedelsteen of zo.

Rinse verschijnt in het medaillon.

KIND: Hee!

RINSE (vanuit medaillon) Jul?... Weer?... Is het al gebeurd, Jul?... Ik kan je niet zien. Heb je me geroepen? Is het donker waar je bent? ... Jul!

Scène 8: in de troonzaal, voortzetting scène 6.

LIDWIEN: Jut? Wie is die Jut?

AERNOUT: Het is haar broer.

LIDWIEN: Stil, Aernout!

AERNOUT: Nou, dat heeft ze vanmiddag toch allemaal al verteld, toen ze solliciteerde? Of tenminste, solliciteerde? Ze solliciteerde helemaal niet. Nee, ze stond op de stoep en ze was nat en ze kon koken.

LIDWIEN: Hoe interessant, hè? En wat moest Bertram dan zo nodig met zijn liedje onder haar raam? Kunt u mij dát vertellen, juffrouw Jul?

AERNOUT: Nee, nee, dat kan ik ook allemaal vertellen.

LIDWIEN: Ach, je kan me nog veel meer vertellen, jij. Als ik het goed begrijp hè, ben jij niet van plan haar even niet te beschermen! Nat en kon koken, bah!

KONINGIN: Juffrouw Jul, zeg ons, wie is Jut?

JUL: Broer Jut, die hier was.

LIDWIEN: Was? Er was hier een... O, ambtenaar Ogterop, kennen wij in het paleis een Jut?

OGTEROP: Jut eh? Niet dat ik weet.

KONINGIN: Ons komt de naam ook niet bekend voor. Jut? Jut? Het personeel van een gast? Een reizende nar?

LIDWIEN: En waarom was hij dan hier, als wij vragen mogen? En wat kwam die Jut, uw broer, dan doen? En wanneer was hij dan hier hè?

JUL: Hij kwam voor haar met dat blonde haar, die de prijs was op het feest!

LIDWIEN: Madelein, uw dochter, majesteit.

AERNOUT: De prinsentoto! Helpt ons dat wat?

OGTEROP: Ja, maar dat is al enige tijd geleden hè. Onder welke naam was hij hier? Heb ik hem ingeschreven?

LIDWIEN: Ja maar, maar op de toto waren toch alleen prinsen uitgenodigd? En uw broer en u zijn toch kinderen van een molenaar?

JUL: Goed genoeg!

OGTEROP: Ja, ja, ja, kom, kom, kom, kom, daar gaat het op het ogenblik niet over. In ieder geval heeft hij niet gewonnen en het is heel simpel. Maar onder welke naam was hij nou hier?

JUL: Zoek zijn cadeau! Het staat hier wel! Jul weet het. Jut heeft het gegeven en het is gekregen! Ja, het cadeau van Jut, zoek het maar!

KONINGIN: Een cadeau voor onze dochter, van een minnaar die Jut heet en geen echte prins was? Ogterop, de Rijksveiligheid!

OGTEROP: Dat is onmogelijk, onmogelijk, majesteit, Dat is onmogelijk hè, u lijkt mij hoogst incorrect.

JUL: Hij weet wat het is. Hij heeft de naam genoemd, Jul heeft het gehoord! Ach, je weet het allemaal!

LIDWIEN: Aernout, weet jij welk cadeau juffrouw Jul bedoelt?

AERNOUT: Heb ik de naam van een cadeau genoemd, ooit?

JUL: Ach, wit als een meelmuis hè, maar je bent zo slim als een poes! Je kijkt lichtblauw maar je tong is zwart! Je weet wat het is! Zeg maar wie er nu van eet!

AERNOUT: Ah, ah, eten hè? Ha, is het een gouden bord?

LIDWIEN: Ach, lieve Jul, we weten echt niet waar u over praat! Hou op met uw geheimtaal en noem de naam van dat zogenaamde cadeau en dan praten we misschien verder, hè!

Jul geeft Aernout een klap

AEROUT: Au! Auw!

JUL (schreeuwend) : Tafel Dek! Tafel Dek, Tafel Dek, Tafel Dek!

AERNOUT: Tafeltje-dek-je, Tafeltje-dek-je, Tafeltje-dek-je, Tafeltje-dek-je... Tafel... Tafeltje-dek-je.

Scène 9: buiten het paleis.

HIDEBRANDT: Wat loop je nou te ijsberen, man, ga nou eens even liggen! Guurt is ontsnapt, daar hoef je niet meer naartoe. Die heeft dat buitenkansje mooi benut!

BERTRAM: Ja, ik weet helemaal niet of dat zo'n buitenkansje was.

HILDEBRANDT: Hoe bedoel je dat?

BERTRAM: Hij kan er best op verdacht geweest zijn. Misschien speelt hij wel een heel slim spelletje met ons.

HILDEBRANDT: Zo moet je nou niet gaan praten hoor. Want ik sliep net bijna, naar nou slaap ik net bijna niet.

BERTRAM: Ja jongen, adel verplicht. Je hebt niet voor niks die twee mooie leliën op je broek zitten. Je zal moeten opkomen voor de kleinen en de verdrukten en de bijna vertrapten...

Lied: Adel verplicht.

Scène 10: in de troonzaal.

Kinderen zijn de troonzaal binnengekomen met het medaillon.

LIDWIEN: Waar hebben jullie dit dan gevonden?

KIND: Nou zij! Gezien ergens.

KIND 2: Ja en toen wreven we erover,

KIND: Ja, omdat het niet blonk.

KIND 2: Ja, en toen zagen we dat mens, die vrouw, die moeder

KIND: Rinse! Van Guurt, die vandaag geweest is!

LIDWIEN: Waar? In dit... ?

OGTEROP: Nee, dit is een blauwe amulet van kijksteen uit de groeven van Gerbrand de ijsreus. Dat toont de maker als men...

KINDEREN: Nee, niet!

KONINGIN: Laat het ons eens zien, Ogterop, waarom laat je ons overal buiten? Hoe kunnen we nu zo regeren?

OGTEROP: Majesteit.

KONINGIN: Een amulet van kijksteen. En vorstin Rinse vertoont zich daarin? Nou, laat ons eens proberen.

KINDEREN: Nee!

LIDWIEN: Niet doen majesteit! Kijk als Rinse inderdaad de gezichten van de kinderen niet kon zien hè, in het halfduister, dan denkt ze misschien dat het amulet bij Jul in de slaap, ja toevallig met mouwen of dekens in aanraking kwam en is opgewreven. Het is immers nacht... en als ze onze gezichten nu zou zien, dan weet ze dat haar spel nu uit is.

KONINGIN: Spel? Uit? Welk spel?

LIDWIEN: Wel, nu Rinse hierachter zit, nu weten we opeens veel meer. Dus dát wilde je ons niet vertellen, hè? Maar we weten het nu! Hoe kon je? Hoe kon je samenwerken met een vrouw als die....

AERNOUT: Nou ja, misschien ligt het wel heel anders hoor, misschien was ze wel begoocheld. Ja! z-zinsbegoocheld, dat kan hoor, dat bestaat.

LIDWIEN: Ach, genoeg over die onzin van cadeaus en tafeltje-dek-jes en broers, Jul. We weten nu wat je bent, hè, een bedriegster, een vriendin van Rinse de koningin van Grasp, nota bene het slechtste wezen op dat er rondloopt op aarde, hè!

OGTEROP: Nee, nee, nee, dat is Wenzela de ijsheks.

LIDWIEN: Nou, het op een na slechtste wezen dan. Er bestaat geen tafeltje-dek-je en er bestaat geen broer, Jul!

JUL: Jawel, Jut bestaat, hier!

Jul toont portretje van Jut.

AERNOUT (verbaasd): Hè? Oh?... Zie, zie je wel?

LIDWIEN (fluisterend): Hee, dat is tenminste iets. Jongens, ooit gezien, deze man?

KINDEREN: Nee, nee....

LIDWIEN: Dan mogen jullie nou weer naar bed.

LIDWIEN (met protesterende kinderen): En nog bedankt voor het andere, maar de opdracht blijft!

LIDWIEN: Kom nou maar mee!

KIND: En ik vond haar nog wel zo zielig daarstraks. Potentate volwassene.

KIND 2: Niks is volmaakt.

LIDWIEN: Ambtenaar Ogterop, o ambtenaar Ogterop!

KONINGIN: Mogen wij dit sieraad van Juffrouw Jul eens zien, Ogterop? Wij zien niets, niet het eerste en niet het laatst!

LIDWIEN: Ambtenaar Ogterop!

OGTEROP: Bij Bam! Bij Bam en de sneeuwbal!

AERNOOUT: Dat is dus haar broer Jut.

LIDWIEN (tot Ogterop): Kent u die?

JUL: Ja, ha, ha!

OGTEROP: Dat is de knuppel uit de herberg... Met de knapzak.

Kort shot tussendoor: Luid gesnurk en kinderen zijn op de achtergrond te horen, maar zijn stil. Mogelijk kijken de kinderen door het raam naar buiten en zien dat Bertram en Hildebrandt buiten liggen te slapen.

OGTEROP: Dat was toch in het begin, in het begin van de prinsentoto ja. Korrekt, ja, want daar ben ik juist in ja. Ja, want wij reisden veel mijn broer en ik hè, als scheidsrechters. Kijk op een nacht kwam ik, op weg naar huis, langs een herberg, mijlen hiervandaan. Dat was toch aan de, dat was aan de grens van Grasp, ja. En ik besloot het avondmaal aldaar te gebruiken. Ik was hongerig, ik was moe, ja en de geest zegt dan misschien por, maar de maag zegt knor. En ik installeerde me dus in een hoek van die herberg, maar er was niemand die mij kwam bedienen. Er was namelijk een opstootje ontstaan rond iets dat zich in het midden van dat lokaal bevond. Daar stond een roedel gasten, het waren er niet veel, want het was een afgelegen etablissement. Dat roedel gasten stond daar vrolijk snappend en vrolijk tappend rond een jongeling die daar in het midden van dat lokaal een wit kleed had uitgespreid. En ik vroeg een wijn schenkende knaap wat dat te beduiden had en deze vertelde dat deze vreemde gast zijn eigen eten meebracht en dat hij het zo kon laten verschijnen als hij wilde.

OGTEROP (knipt met vingers): Eh, zo.

OGTEROP: Nou ja, het was begrijpelijk, dat de herbergier hier bezwaar tegen maakte, want medegebrachte etenswaren mochten nou eenmaal in dat etablissement niet genuttigd worden. En deze gast nu..

LIDWIEN: Dat was die Jut, hè?

OGTEROP: Ja, korrekt ja, dat was die Jut ja. Deze gast nu, vertelde even vrolijk dat hij dat niet van buiten naar binnen had meegebracht, maar dat hij het binnen ter tafel bracht en dus wel mocht nuttigen. Enfin, er ontstond een nare woordenwisseling tussen de waard en die gast.

JUL: Jut!

OGTEROP: Eh, ja en hij ma..., ja inderdaad dat was Jut ja, ja maar dat wist ik op dat moment nog niet., hè, maar deze maakte dus een einde aan deze sribbelingen door uit te roepen dat hij dan maar meteen zou afrekenen. En ik was reeds blij te moede, want ik wachtte nog steeds uitgehongerd op mijn eenhoornlap met repelmoes, toen deze knaap een knapzak tevoorschijn haalde en iets riep. En wat zich daarna afspeelde, laat zich met geen veder beschrijven. Uit die knapzak steeg een knuppel omhoog en roste de hele zaak af.

LIDWIEN: U ook, ambtenaar Ogterop?

OGTEROP: Ja, bij Bam, mij ook, een weinig. Kort hè, maar ja, ik zat ook in een hoek van de herberg, maar toch dook ik met een rijksveilige sprong naar buiten, hè, ja want die knuppel toonde geen enkele voorkeur en roste maar op iedereen die daar liep hè? Ja,

JUL (lachend): Ha, ha, ha, dat was Jut, altijd pret!

AERNOUT: Ja, tafeltje-dek-je en knuppel-uit-de-zak. Zeg, was er soms ook nog een ezel die geld scheet?

JUL (lachend): Ja, ha, ha, ha.

OGETEROP: Pardon?

AERNOUT: Nou ik bedoel, was er soms ook nog een ezeltje... bij. Een ezel bedoel ik, als die zich strekte hè, dan kwamen er allemaal munten uit. Van voren en van achteren.

OGTEROP: Zelden hoorde ik een onsmakelijker verhaal.

JUL: Waar ging Jut heen?

LIDWIEN: Wat was het voor iemand? Wat kwam hij hier doen?

OGTEROP: O, dat heb ik de jongeling ook gevraagd, hè, ik bedoel ik heb hem buiten opgewacht, buiten de herberg, want ik heb mijn trots en die knuppelslagen die zaten mij hoog ja .

LIDWIEN: En hebt u hem gesproken?

OGTEROP: Inderdaad ja, hij kwam fluitende voorbij, in de nacht en ik hield hem dus staande en ik heb hem onderhouden over zijn gedrag. Nou was het geen, nee, geen onprettig mens nee, nee, nee, maar ja, begrijpelijkerwijs was ik toch ontstemd hè, ja temeer, ja temeer daar hij mij vertelde snoevenderwijs dat hij op weg was naar Bambergen, naar hier.

LIDWIEN: Wat, hierheen, naar ons paleis?

OGETEROP (lacht): Ja, hij was op weg naar de prinsentoto.

JUL: Ja, dan was het Jut.

OGETEROP: Zwijg, vrouw.

LIDWIEN: Wilde die meedoen alsof hij een prins was?

OGETEROP (lacht): Korrekt ja, huwen wilde de dwaas.

JUL: Ja, en hij was goed genoeg!

OGTEROP: Geen kans, geen kijk! Dat heb ik hem ook verteld Ik heb hem verteld hem op te

marcheren met zijn rappe knapzak en zijn kooklustige kleed. Ja, u moet begrijpen, ik had enkele blauwe plaatsjes.

LIDWIEN: En toen ging hij?

OGETEROP: Ja.

JUL: Niet waar! Je liegt!

KONINGIN: Jonge vrouw, een ambtenaar eerste klas!

JUL: Je liegt! Jul weet wat je met Jut gedaan hebt. Hij is hier geweest. Je hebt zijn cadeau, het zal hier wel ergens zijn, daar of daar of daar of daar. En Jul weet ook waar Jut nu is. Jut is nu op de Aardmarkt in War, op de kermis van Augustijn en Ranonkel. Ja, en weet je waarom? Omdat hij zijn hart geopend heeft en zijn hoofd heeft verloren. Dat heeft ie, ja!

AERNOUT: Wil je dat nog eens zeggen?

LIDWIEN: Waar staat je broer?

OGTEROP: Op de Aardmarkt in War? Bij Bam, dat is een naargeestig plein vol zwarte handel. En de kermis van Augustijn en Ranonkel die ken ik ook ja, dat is nou het enige reizende paleis op de hele wereld. Dat wordt in de wandeling ook wel de kouwe kermis genoemd.

AERNOUT: O, wat leuk, kermis.

LIDWIEN: Ja, maar wat zei je nou over een hoofd?

JUL (bedroefd): Dat is Juts hoofd dat daar staat. En iedereen mag daar naar kijken, voor een appel en ei, omdat het babbelt, Juts hoofd. En het ligt op een bordje.

OGETEROP: Bij Bam, wat een attractie. Nee, dat had ik de jongeling niet toegewenst. Een beetje onbezonnen knaap, maar, hoe is dat hoofd daar verzeild geraakt?

JUL: Hij heeft het verloren aan je dochter, jouw dochter!

KONINGIN: Jonge vrouw Jul, onze dochter heeft hem niet gewild, onze dochter heeft prins Tor.

JUL: Ach, en Juts hoofd babbelt op een bordje. Dat is het recht, zo klapt de zweep. Bah!

KONINGIN: Jonge vrouw Jul, wij begrijpen niet hoe het komt dat u dit al gelooft. Het doet ons verdriet te horen wat broer Jut is overkomen, maar wij hebben part noch deel aan zijn verdriet. Wij kennen zijn cadeaus niet, wij hebben zijn hart nooit geopend gezien. En zo ge nog wraak voelt en zo ge uw broer zoekt, ga naar de kermis.

JUL: En ik kom er toch zo niet in! Ik kom er zo niet in! Ik heb geen kijkspel. Ik moet spul.

OGTEROP: Ik begrijp het. De jonge vrouw wil natuurlijk haar broer redden, maar Augustijn en Ranonkel waken over het losse hoofd. En hun prijs is hoog en als bezoeker kan ze dat natuurlijk niet betalen.

LIDWIEN: Nee, maar als ze zelf met een andere attractie komt, zou ze wel naar binnen kunnen komen, als een van de artiesten zelf zogenaamd. Dus alles wat u met ons gedaan hebt... Want het was opzet hè? Dat was om Jut te wreken!

AERNOUT: Nee, dat is een vergissing hoor, dat hebben we niet gedaan.

JUL: Ach, jij bent dom! Jij bent aan de kooi geweest terwijl Jul nog binnen stond. Nu is het paleis klein en Jul zit er zelf in. Het plannetje lukt niet meer van Jul voor Jut.

KONINGIN (verontwaardigd): Plannetje? Jonge vrouw Jul? Wat was u van plan met ons paleis?

JUL (bedroefd): Ik had het mee willen nemen op een karretje, naar de kermis in War.

Jul begint te huilen.

AERNOUT: Komt dat zien, komt dat zien! Een grote attractie, een hele grote attractie hoor, komt dat zien, komt dat zien!

Scène buiten het paleis: Bertram en Hildebrandt liggen te snurken. Hildebrandt schrikt wakker.

HILDEBRANDT: Help.

Maakt Bertram wakker.

BERTRAM: Wat is er? Hildebrandt, wat is er?

HILDEBRANDT: Ik eh, ik droomde...

BERTRAM: Wat?

HILDEBRANDT: Eng.

BETRTRAM: Ach, idioot! Alles is normaal. Het paleis staat rustig op het kleedje en iedereen is veilig binnen. Ik heb nog een plankje voor de ramen gezet zodat de veldmuizen niet naar binnen kunnen om ze te verslinden en.. Morgen vroeg vertrekken we naar Sombrië, zodat Tor zijn schoonmoeder tijdelijk kan opvangen. Nou, maf ze. Alles is normaal!

HILDEBRANDT (verward lachend): Normaal? Normaal.

Lied: Pop in een poppenpaleis.